

Anne Rainey

KWETSBAAR

'Bevat een paar van de meest sensuele liefdesscènes
in de erotische literatuur.'

Coffee Time Romance

Over het boek

Privédetective Wade Harrison is al maanden geïntregerd door de assistente van een van zijn vrienden. Als blijkt dat zij gestalkt wordt, grijpt hij de kans om haar te beschermen dan ook met beide handen aan en brengt zelfs geen kosten in rekening. Er is één voorwaarde: Gracie moet al zijn orders opvolgen, zonder vragen te stellen.

Gracie weet iets minder goed wat ze wil, maar Wade is aantrekkelijk en ongedurig, en zich overgeven aan zijn verlangens is misschien wel precies wat ze nodig heeft...

‘Doet je intens verlangen naar haar volgende boek!’

RT Book Reviews

‘Erotica op haar best!’

Amazon.com

Neem me mee – Nancy Herkness

Verloren in de nacht – Eileen Carr

Geef je mening over dit boek en blijf op de hoogte van alle Amber-titels via [Facebook.com/AmberLezen](https://www.facebook.com/AmberLezen).

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken.

Anne Rainey

Kwetsbaar

Oorspronkelijke titel

So Sensitive

Copyright © 2011 by Anne Rainey

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH KENSINGTON
PUBLISHING CORP. NY, NY USA. All rights reserved.

Vertaling

Ineke de Groot

Omslagbeeld

© Getty Images

Omslagontwerp

Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

© 2013 Amber, een onderdeel van De Arbeiderspers | A.W. Bruna
Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 90 449 7024 1

NUR 340

Voor Linda, als dank voor je waardevolle opmerkingen en hartelijke vriendschap. Ik zou me geen raad weten zonder jou!
En ook jij bedankt, Martin, jij bent altijd even geduldig en aardig.

Proloog

Twee maanden eerder...

Gracie kon haar ogen maar niet van de man afhouden die tegen haar bureau aan stond. Zijn donkere, golvende bruine haar en vlotte glimlach bezorgden haar een heerlijke rilling over haar rug. Hij was lang en had prachtig gespierde armen, waar je zo van kon gaan kwijlen. Armen die een vrouw stevig tegen zich aan konden drukken. En hij keek haar aan alsof hij zijn geluk niet op kon.

‘Volgens mij zijn we nog niet aan elkaar voorgesteld. Ik ben Wade Harrison en ik ben bevriend met Cherry, en wie ben jij?’

Jezus, zijn stem was al net zo zalig als zijn lijf. Zwaar, een tikje hees, alsof hij net uit bed was gestapt. Het duurde even voordat ze zonder te stotteren iets uit kon brengen. ‘Leuk je te leren kennen. Ik ben Gracie Baron, de nieuwe receptioniste van Cherry.’

Hij stak haar zijn hand toe. Gracie liet prompt de pen vallen waar ze mee had zitten schrijven en legde haar hand in de zijne. Door zijn eeltige, krachtige handdruk kreeg ze meteen een nat slipje. Hij boog omlaag en kuste haar knokkels. Door de lichte aanraking van zijn lippen was ze gelijk verkocht.

Hij knipoogde en liet haar hand los. Ze miste zijn warmte, maar dwong zichzelf de pen op te pakken.

‘Ik vind het ook leuk om jou te leren kennen, Gracie.’ Hij bekeek haar aandachtig, voor zover ze achter de balie was te zien, en betoverde haar met zijn donkerbruine ogen. ‘En wat doe je allemaal als je hier voor Serene Comfort de telefoon niet opneemt en afspraken regelt?’ vroeg hij.

‘Ik heb nog een ander baantje. Als administratief medewerkster.’

Hij trok zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Toe maar, twee baantjes?’

Ze dacht aan haar vader die weer eens rekeningen voor de nutsbedrijven niet op tijd betaald had. ‘Ja, dat moet wel om mijn vader financieel een handje te helpen.’

Hij ging rechtop staan en sloeg zijn armen over elkaar. 'Aha, een toegewijde dochter dus.'

Ze verstarde meteen. 'Ja, dat zal wel.'

Eerder een deurmat, dacht ze verbitterd. Maar het had geen zin erover te zeuren, er zou toch niets veranderen. Haar vader zou het geld van zijn uitkering aan drank blijven uitgeven en dan haar in paniek bellen omdat ze hem het huis uit wilden zetten omdat hij de huur niet had betaald. Ze was het zat om altijd maar bij te springen, maar ze kon hem ook niet laten aanmodderen. Hij was per slot van rekening wel haar vader.

'Is er iemand in je leven die je gezelschap houdt wanneer je niet aan het werk bent, Gracie?'

De manier waarop hij haar naam zei, riep mooie beelden op van zijden lakens en kaarslicht. Toen besepte ze wat hij haar had gevraagd. 'Nee, momenteel niet. Ik heb er niet eens de tijd voor.'

Hij grijnsde breed. 'Ik nodig je uit voor een etentje aanstaande vrijdagavond. Ik wil je graag beter leren kennen.'

Alsof er een ijsje voor de neus van een vijfjarige werd gehouden, begon Gracie te watertanden toen ze dacht aan een avond alleen met die heerlijke man. 'Ik zou heel graag...' Ze werd onderbroken door een eigenaardig rinkeltoontje. Ze wierp een blik op haar computer en kromp ineen. Er was een e-mail binnengekomen en ze zag meteen van wie die was: haar enge geheime aanbieder, om haar eraan te herinneren dat ze dan wel geen echtgenoot had, maar wel een man in haar leven. Het feit dat ze die man absoluut niet wilde, scheen die eikel niet te deren. Waar was ze nou mee bezig? Ze kon onmogelijk met Wade uitgaan; ze had een alcoholische vader op de achtergrond en een of andere glui-perd die haar stalkte via internet. Plus het feit dat ze ook nog eens twee baantjes had. Het was meer dan duidelijk dat ze geen puf had om iets in haar vrije tijd te doen.

'Hallo, ben ik in beeld?'

'O, sorry, hoor. Ik ben... sorry, maar het komt nu niet goed uit. Een ander keertje?'

Hij legde zijn handen op de balie en boog zich naar voren totdat hij maar een paar centimeter van haar verwijderd was. 'Ik ben een geduldig mens als dat nodig is, mevrouw Baron.'

Door de vastberaden uitdrukking op zijn gezicht joeg er een

golf adrenaline door haar heen. Waarom had ze opeens het gevoel dat haar dagen geteld waren?

Het heden

‘Als je me een geldige reden zou geven waarom je niet met me uit wilt, dan zou ik je met rust laten. Maar het enige wat je doet is snauwen. Snauwen is geen geldige reden, Gracie.’

‘Ik heb nee gezegd, daarmee uit. Weet je, zo gaat het nou met veel mannen. Je bent gewoon pissig omdat andere vrouwen zwijmelend op jouw voorstellen ingaan alsof je een doos lekkere bonbons bent. Om misselijk van te worden.’

Wade onderdrukte een grijns. Dat viel niet mee na Gracies omschrijving. ‘Een doos bonbons? En jij bent niet toevallig dol op zoetigheid?’

Ze keek hem vals glimlachend aan. ‘Ik ben allergisch voor chocola. Als ik het alleen al zie, word ik helemaal krankjorum en wil ik het met een hamer tot gruzelementen te slaan.’

Wade greep zogenaamd ontzet naar zijn borst. ‘Au. Ik word gewoon bang van je.’

Ze ging wat rechterop zitten en keek op haar computer. ‘Als je het maar weet. Ga maar iemand anders zoeken om je bed op te warmen, Wade, want ik heb geen belangstelling.’

Wade leunde op Gracies balie en boog zich naar voren. ‘Maar ik wil niemand anders. Ik wil alleen een weelderig gevormde roodharige dame met een slecht humeur.’

‘Wade, ik wil niet dat je mijn medewerkster lastigvalt.’

Hij draaide zich om naar Cherry DuBois. Nog even, dan zou ze met de Italiaan van het financieel adviesbureau in het pand ernaast trouwen en heette ze Cherry Ricci. Cherry kwam op Wade af, een koffiebeker in de ene en een mobieltje in de andere hand. Haar doelbewuste manier van lopen straalde zelfvertrouwen uit. Hij glimlachte omdat hij trots was op deze vrouw met wie hij al jaren bevriend was. Nadat haar eerste man een scheiding had aangevraagd, was Cherry een beetje ingestort. Maar door van Serene Comfort, haar massagepraktijk, een succes te

maken had ze ingezien dat ze iemand als Brody helemaal niet nodig had. En Dante had haar er volledig bovenop geholpen. De man deed alsof alles om Cherry draaide. Wade moest bekennen dat hij best een tikje jaloers was op het gelukkige stel.

‘Ik wou je op de lunch trakteren,’ legde hij uit, ‘maar je was al weg. Dus vroeg ik mevrouw Kieskeurig hier mee uit.’

‘Dante en ik hebben thuis geluncht. Waarom heb je niet gebeld? Dan was ik wel met je meegegaan.’

Wade draaide zich om, leunde tegen Gracies balie aan en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Zou je voor mij Dante afzeggen?’

‘Nou ja, ik had misschien...’

‘Hij is je verlóófde, Cherry,’ onderbrak Wade haar op vriendelijke toon. ‘Je hoeft geen uitvluchten te verzinnen voor waarom je graag bij hem bent.’ Hij wierp Gracie een veelbetekenende blik toe. ‘Bovendien is het bepaald geen straf om de tijd met jouw knappe receptioniste door te brengen.’

Cherry gaf hem een kus op zijn wang en keek toen Gracie aan. ‘Als je hem een schop wilt geven, ga dan gerust je gang, meid. Dat zou hem goed doen.’

Gracie lachte, maar Wade kon zien dat het geforceerd was. Ze leek nooit erg op haar gemak bij mensen. Zelfs niet bij haar bazon, terwijl iedereen toch prima met Cherry kon opschieten. ‘Ach, hij kan geen kwaad. En hij stond net op het punt weg te gaan, nietwaar, Wade?’

Wade deed een stap achteruit. ‘Prima, trap maar weer op mijn hart.’

De telefoon rinkelde en Gracie nam razendsnel op. Terwijl ze aan de lijn was, nam Wade afscheid van Cherry en liep hij naar de deur. Hij was al bijna bij zijn stationwagen toen het hem te binnen schoot dat hij Cherry niet had verteld over het belletje dat hij van haar ex-man had gekregen. De klootzak had het zich opeens in zijn hoofd gehaald dat hij Cherry weer terug wilde. De kans dat dat ging gebeuren, was ongeveer even groot als Elvis Presley levend en wel in Graceland aan te treffen.

Wade rende terug over het parkeerterrein en trok de deur open in de verwachting Gracie aan de balie te zien zitten, maar ze was nergens te bekennen. Wade ging ervan uit dat ze pauze had en liep de gang in naar Cherry’s kantoor. Opeens hoorde hij

iets en hij bleef staan. Het geluid kwam uit het toilet achter in de gang. Hij kwam wat dichterbij en hoorde het opnieuw. Het leek er verdacht veel op dat iemand aan het huilen was. Was het Cherry of Gracie? Wade klopte zachtjes aan. Hij wilde zich niet opdringen, maar hij kon er niet tegen dat een van hen verdrietig was.

‘J-ja?’

Hoewel ze stamelde, was het duidelijk Gracies stem. Wat was er aan de hand? ‘Gracie, gaat het wel?’

‘J-ja, hoor.’

Niet dus. Hij had Gracie in de paar maanden dat ze voor Cherry werkte spinnijdig, verlegen en sarcastisch meegemaakt. Hij had nog nooit haar stem horen trillen en het beviel hem maar niets. Hij moest en zou erachter komen wat er mis was. Terwijl hij daar stond, viel hem ineens iets in. Het was toch niet zijn schuld? Doordat hij haar steeds plaagde? Hij vond hun kat-en-muisspelletje erg leuk, maar het zou heel goed kunnen dat Gracie er minder goed tegen kon dan ze liet blijken.

De deur zwaaide open en Wade verstarde. Gracie veegde met gebogen hoofd wat tranen weg met een zakdoekje. Ze zag hem niet en liep pal tegen hem op zodat ze bijna achteroverviel. Wade kon haar nog net bij de schouders grijpen voordat ze echt onderuitging. Ze keek op en haar mooie groene ogen schoten weer vol zodra ze elkaar aankeken. Shit, dat belofde niet veel goeds.

‘Zeg nu maar wat er is, Gracie. En ga me nou niet vertellen dat er niets aan de hand is.’

Ze schudde haar hoofd en snoot haar neus, terwijl ze om hem heen wilde lopen. Wade ging voor haar staan. Hij pakte haar kin beet en dwong haar hem aan te kijken. ‘Komt het door mij? Is het mijn schuld?’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen, omdat ze aanvankelijk geen idee had waar hij het over had en giechelde toen hysterisch. ‘Niet alles draait om jou hoor, Wade.’

Doordat ze lachte terwijl de tranen over haar wangen biggelden wist hij dat er iets ernstig mis was. Voor het eerst keek Wade verder dan het zachte rode haar, het weelderige figuur en het pruilmondje. Hij zag de donkere wallen onder Gracies ogen en die spraken boekdelen. Zo te zien had ze al een paar nachten niet

geslapen. ‘Gracie, je zult het misschien niet denken, maar ik kan heel goed luisteren als je iets kwijt wilt.’

Ze rechte haar schouders en herpakte zich. ‘Ach, het is iets waar vrouwen last van hebben, Wade. Het gaat goed verder.’ Het belletje bij de deur rinkelde om aan te geven dat er een cliënt binnenkwam. ‘Ik moet weer aan de slag. Fijn dat je meeleeft.’

Ze liep langs hem heen en Wade stond haar stomverbaasd na te kijken. Zijn intuïtie vertelde hem dat er wel meer aan de hand was dan een gevalletje PMS. Daar zou hij zijn nieuwe stationwagen onder verdedden. Maar hij kon haar moeilijk vastbinden aan een stoel en ondervragen. Toen hij naar de hal liep, zocht hij haar blik. Ze glimlachte en zag er even beheerst uit als altijd. Als haar ogen niet roodomrand waren geweest, zou hij nooit hebben geweten hoe overstuur ze was geweest. Daardoor vroeg hij zich af hoe vaak ze dat masker wel niet opzette. Gracie Baron kon blijkbaar haar ware ik goed verborgen houden. Wade was vast van plan in elk geval een tipje van de sluier op te lichten en meer over haar te weten komen.

Uiteraard zou dat een stuk sneller gaan als ze niet zo eigenge-reid was.

Gracie keek Wade na door het grote raam toen hij in zijn stationwagen stapte en wegreed. Ze zuchtte opgelucht. Ze was zich er maar al te zeer van bewust dat als Cherry’s cliënt niet binnen was gekomen, ze haar hart bij die grote, intimiderende man had gelucht. Het zou dom zijn als ze iemand bij haar problemen betrok. Het was al erg genoeg dat zij er last van had, een ander kon zich er maar beter niet mee bemoeien.

Ze keek op haar computer en kreunde. Er was weer een e-mail van haar krankzinnige stalker binnengekomen. Deze kwam op de een of andere manier eng over. Hij had haar al eerder bedreigd, maar deze keer leek er een vleugje wanhoop doorheen te schemeren.

Ik hou je elke dag in de gaten, liefste. Al jouw bewegingen heb ik opgeslagen in mijn ziel. Ik hou van de manier waarop jij loopt. Altijd gehaast, maar toch sierlijk. Maar ik moet je wel vertellen dat ik helemaal niet blij ben met je andere baantje. Ik heb je al ge-

vraagd ontslag te nemen, maar je hebt niet naar me geluisterd. Dat kan zo niet doorgaan. Ik heb je even je gang laten gaan, maar nu wordt het tijd dat je me gaat gehoorzamen. Weet wel dat het alleen maar goed voor je is. Ik hou van je, Gracie Lynn. Maar toch moet ik soms streng zijn om te bewijzen dat onze liefde stormen kan weerstaan.

*Met veel liefs,
jouw aanbidders*

Gracie kreeg de rillingen toen ze het mailtje op een USB-stick overzette. Dat was ze gaan doen toen ze doorkreeg dat de man niet gewoon een geheime aanbidders was maar zwaar gestoord. Ze had inmiddels ruim honderd e-mails van hem gekregen. Aanvankelijk had ze het wel schattig gevonden. Hij gaf haar complimentjes en ondertekende altijd met 'jouw aanbidders'. Ze had er niet één beantwoord, maar was wel geveleid geweest. Door alle aandacht kreeg haar zelfvertrouwen een oppepper. Opeens was hij echter allebei haar voornamen gaan gebruiken en dat had ze knap eng gevonden.

Haar andere voornaam stond nergens vermeld. Echt nergens. Op haar rijbewijs niet, in de telefoongids niet, zelfs niet op haar creditcards. Degene die de e-mails stuurde had zeer diep gegraven. Ze had toen beseft dat hij er niet mee zou ophouden als ze hem negeerde, dus was ze, zoals iedere vrouw met een doorgedraaide e-mailfan, naar de politie gegaan. Daar was ze geen bal mee opgeschoten. Hij had haar niet bedreigd, dus had hij niets verkeerd gedaan, had de brigadier uitgelegd. Hij had haar aangeraden de e-mails te bewaren en weer contact op te nemen als de situatie verslechterde.

Dat was twee weken geleden en de e-mails bleven komen. Hij was zelfs nog meer gaan schrijven. Ze kreeg nu om de drie uur een mailtje. En daarin ging hij maar door over hoeveel hij van haar hield, dat ze binnenkort samen zouden zijn en ze lang en gelukkig zouden leven. Toch was hij uiterst voorzichtig en bedreigde haar nooit met zoveel woorden. Ze kon alleen maar naar de politie stappen met een stapel e-mails van een vent die haar erg leuk vond.

Ze kreeg prompt last van maagzuur als ze dacht aan wat voor

iemand dat kon zijn die een volslagen vreemde op die manier aansprak. Dit leek wel iets uit een griezelfilm. Alleen legde aan het einde van zo'n film de slechterik meestal het loodje en werd de dame in nood net op tijd gered.

Ze werd bijna gek van angst toen ze dacht aan wat die vent wel niet allemaal zou doen om haar voor zichzelf te houden. Gracie zag opeens Wade Harrison voor zich, maar zette hem gauw uit haar hoofd. Ze moest niet aan Wade denken. Hij wilde graag helpen, maar ze was niet van plan hem met haar problemen op te zadelen. Bovendien was het nog maar de vraag wat haar stalker zou doen als hij dacht dat ze een andere man leuk vond. De engerd had haar nog geen kwaad gedaan, maar dat kwam grotendeels omdat ze zich afzonderde. Ze ging niet uit, zelfs niet met vriendinnen. Als ze niet werkte, was ze in haar eentje. Zodra er iemand in haar leven opdook, iemand net zo knap en charmant als Wade, zou het er alleen maar erger op worden. Hij zou dan misschien ook gevaar lopen.

Die middag was het een komen en gaan van cliënten. Gracie was maar wat blij met de afleiding, ook al duurde het maar even. Nadat alle cliënten weg waren, zette Gracie haar computer uit en pakte ze de USB-stick waar de e-mails van haar gestoorde aanbieder op stonden. Gracie had hem nog niet in haar tas gestopt of Cherry kwam haar kantoor uit lopen. 'Ga je mee?'

'Yep.'

Cherry stond erop dat ze tegelijkertijd weggingen. Vaak kwam Dante ook opdagen en liep hij met hen mee. Gracie mocht Cherry en Dante graag, het waren fijne mensen. Alsof ze hem had opgeroepen, deed Dante de voordeur voor hen open. Hij bleef staan terwijl Cherry de alarminstallatie inschakelde en de deur op slot deed en pakte toen haar hand. Gracie keek groen van jaloezie toe. Ze vroeg zich af hoe het zou zijn om zo'n hechte band te hebben. Zoveel van elkaar te houden. Zou ze daar ooit achter komen?

'Nu Wade er niet bij is, wil ik je nog wel even zeggen dat mocht hij ooit vervelend worden, je maar een kik hoeft te geven, dan ga ik wel met hem praten. Ik wil niet dat je je opgelaten voelt, Gracie.'

Gracie glimlachte voor het eerst die middag. 'Hij is niet echt vervelend, ik vind het gewoon leuk om moeilijk te doen.'

‘Dat dacht ik al. Vind je hem leuk?’

Gracie verstarde en wist niet goed wat ze wel of niet moest zeggen. ‘Hij ziet er goed uit. Het is zeker leuk dat hij me uit vraagt, maar ik heb momenteel geen tijd voor een man in mijn leven.’

Cherry keek glimlachend naar Dante. ‘Ach, soms is het wel de moeite waard om daar tijd voor vrij te maken.’

Gracie knikte en deed net of ze wist waar ze het over had. Maar eerlijk gezegd was er nooit iemand geweest die van haar hield. Niet zoals Cherry en Dante van elkaar hielden. Ze had vriendjes gehad, maar het waren altijd oppervlakkige relaties geweest. Met het echte werk had ze totaal geen ervaring.

Onderweg naar huis moest Gracie denken aan de dag dat Cherry haar had aangenomen als receptioniste. Gracie was dolblij geweest. Met het inkomen kon ze haar vader helpen met de rekeningen en in haar eigen flatje blijven wonen. Ze had zelfs gehoopt hem voorgoed uit de schulden te krijgen.

Die hoop was ijdel gebleken. Haar vader was een alcoholist en een zielig figuur. Hij dronk vanaf dat hij wakker werd en ging door tot hij weer ging slapen. De enige reden waarom hij nog een dak boven zijn hoofd had, was doordat zijn enig kind twee baantjes had. Als zij niet de rekeningen voor hen allebei betaalde, was een van hen dakloos geweest.

Ze sloeg de lange, kronkelige weg naar haar flatgebouw in en moest weer aan Wade denken. De man was in één woord verrukkelijk. Met zijn lange, gespierde lijf en prachtige bruine ogen had hij zo een actieheld kunnen zijn. Ze had het zwaar te pakken. Zodra hij naar haar had gegrijnsd, was ze als een blok voor hem gevallen. Zijn donkere haar zat voortdurend in de war. Modellen telden veel geld neer voor gels om die look voor elkaar te krijgen, terwijl Wade alleen maar even met zijn hand door zijn haar hoefde te gaan. Vrouwen keken zuchtend toe als hij dat deed, omdat ze het maar al te graag voor hem wilden doen. Dat wist ze, want dat ging ook voor haar op.

Toen hij haar had uit gevraagd, had ze bijna toegestemd. Maar precies op dat moment hoorde ze het belletje dat aangaf dat ze weer een e-mail had gekregen. Zodra ze zag dat die van haar stalker was, had ze Wade afgewezen. Ze had er alles aan gedaan

om Wade op afstand te houden, maar, jesus, wat was die man een volhoudertje. Ze moest toegeven dat hij niet dramde, niet echt in elk geval. Gracie wist heel goed dat als ze het beslist niet wilde, hij haar met rust zou laten. Hij was geen eikel, hij ging op zijn gevoel af. Hij wist dat de aantrekkingskracht niet van één kant kwam. Hij begreep alleen niet waarom ze er niet op inging. Helemaal kon ze dat niet even en passant aan hem uitleggen. 'O, dat wou ik je nog vertellen, het is mogelijk dat een of andere gestoorde geest je zal afmaken als we uitgaan. Mijn stalker wil me helemaal voor zichzelf houden.' Ja, dat zou goed vallen.

Toen ze een kilometer voor haar bestemming de S-bocht naderde, zette Gracie het van zich af en concentreerde zich op de weg. Het was vrijdagavond en ze was alleen. Hoe sneu kon je zijn? Ze drukte het rempedaal in, had de ene bocht genomen terwijl ze de volgende inzette, toen er iets op haar bumper botste.

Gracie stond onmiddellijk op de rem. Terwijl ze afremde trilden haar handen van paniek. Ze keek in de achteruitkijkspiegel maar zag weinig meer dan een paar brandende koplampen. Ze stuurde haar autootje naar de kant van de weg om de politie te bellen en gegevens met de bestuurder van de auto achter haar uit te wisselen, toen er opnieuw een klap kwam en deze keer zo heftig dat ze de auto niet meer meester was.

'Lieve god!'

De paniek sloeg om in regelrechte doodsangst toen het voertuig achter haar voor een derde keer op haar inreed. Ze schreeuwde het uit toen haar auto rondtolde. Door de ruit zag Gracie het bos, waar zo'n vijftien meter verderop een diep ravijn verscholen lag. Ze omklemde het stuur en trapte het rempedaal helemaal in om te vermijden dat ze in het ravijn zou belanden. Haar auto scheurde door groen en struiken totdat ze over de kop ging. Op eens werd het haar zwart voor de ogen.